

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 14 października 2020 r.

Pozycja 299

POSTANOWIENIE

z dnia 7 lipca 2020 r.

Sygn. akt Ts 101/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Mariusz Muszyński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi A.B. w sprawie zgodności:
art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2018 r. poz. 75) z art. 45 ust. 1, art. 32 ust. 1 i art. 9 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 28 czerwca 2019 r. (data nadania) A.B. (dalej: skarżący), reprezentowany przez radcę prawnego ustanowionego pełnomocnikiem urzędu, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w B. z 26 listopada 2018 r. (sygn. akt [...]) odrzucono złożoną przez skarżącego skargę na przewlekłość postępowania karnego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Ż. (sygn. [...]), ponieważ została ona wniesiona przed upływem 12 miesięcy od wniesienia poprzedniej skargi w tej samej sprawie, co – zdaniem sądu – jest niedopuszczalne z mocy art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2018 r. poz. 75, ze zm.). W skardze konstytucyjnej postanowienie to zostało wskazane jako ostateczne orzeczenie o konstytucyjnych wolnościach lub prawach skarżącego w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 17 grudnia 2019 r. skarżący – na podstawie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2393) – został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej, na które – dochowując przewidzianego prawem terminu – odpowiedział pismem z 9 stycznia 2020 r.

Skarżący zarzucił kwestionowanemu w skardze konstytucyjnej przepisowi, że „unie-
możliwia stronie złożenie nowej skargi na przewlekłość postępowania w tej samej sprawie
przed upływem 12 miesięcy, a w postępowaniu przygotowawczym, w którym stosowane jest
tymczasowe aresztowanie, oraz w sprawie egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania
orzeczenia sądowego – 6 miesięcy, od daty wydania przez sąd orzeczenia w sprawie
poprzedniej skargi na przewlekłość”, a stanowiąc podstawę ostatecznego orzeczenia, wyda-
nego w sprawie objętej wniesioną skargą, doprowadził do naruszenia jego konstytucyjnych
wolności lub praw wynikających z art. 45 ust. 1 Konstytucji (prawo do sądu), art. 32 ust. 1
Konstytucji (zasada równości) oraz art. 9 Konstytucji (zasada związania prawem między-
narodowym).

Treść kwestionowanego przepisu jest następująca: „Skarżący może wystąpić z nową
skargą w tej samej sprawie po upływie 12 miesięcy, a w postępowaniu przygotowawczym,
w którym stosowane jest tymczasowe aresztowanie, oraz w sprawie egzekucyjnej lub innej
dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego – po upływie 6 miesięcy, od daty wydania przez
sąd orzeczenia, o którym mowa w art. 12”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie po-
stępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.
TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Na
etapie wstępnej kontroli Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga spełnia wymogi określone
w tej ustawie oraz, czy nie jest oczywiście bezzasadna. Co do zasady, na tym etapie postępo-
wania Trybunał nie badania natomiast skargi pod kątem pozostałych przesłanek niedopusz-
czalności orzekania.

2. W ocenie Trybunału, badana skarga konstytucyjna spełnia wymogi formalne okre-
ślone w ustawie oraz nie jest oczywiście bezzasadna.

Skarga konstytucyjna została złożona przez radcę prawnego, ustanowionego dla skar-
żącego pełnomocnikiem z urzędu (art. 44 ust. 1 u.o.t.p.TK).

Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ postanowienie Sądu
Okręgowego w B. z 26 listopada 2018 r. (sygn. akt [...]) było ostatecznym orzeczeniem wy-
danym w sprawie objętej wniesioną skargą (art. 79 ust. 1 Konstytucji). Udokumentowana
została data doręczenia tego orzeczenia (art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p.TK), od którego – jak
oświadczył pełnomocnik skarżącego – nie wniesiono nadzwyczajnego środka zaskarżenia
(art. 53 ust. 1 pkt 6 u.o.t.p.TK).

Skarga przedstawia stan faktyczny sprawy (art. 53 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p.TK). Adekwatnie
zarówno do treści orzeczenia wydanego w sprawie, jak i do zarzutów sformułowanych
w skardze, określony został przedmiot zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK). Skarżący
przetłumaczył także argumenty uprawdopodobniające zarzut naruszenia – skutek zastosowania
kwestionowanego przepisu – przysługujących mu konstytucyjnych wolności lub praw (art. 53
ust. 1 pkt 2-3 u.o.t.p.TK).

3. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że badana skarga spełnia wymagania przewi-
dzone w ustawie, jak też nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3
u.o.t.p.TK. Dlatego na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK skardze konstytucyjnej należało
nadać dalszy bieg.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.